

מסורת הש"ס

(א) מחזר ל: (ב) נלקטמן. ע"ש פירש"י מדה בד. וע"ש פירש"י בכרות מג: ע"ש פירש"י. (ג) מנחת. ז"ק. ד) וינחת הערוך חסוך וכן אילת ברשי"י כתפנית יל. ד"ה חסוּי בניס וכו'. (ה) נלקמן לו: (ו) גם זה שם חגיגה כו: (ז) גם זה שם וינחל כח: (ח) נלקמן לה: (ט) נקמן לה: (י) שמתה כהן: (יא) דמנחה גופה מרי ושיחא (כ) דקנים היו בכל קנה וקנה כפתור ופרח כדמכזי כלי' והד"ל. ז"ק. (ל) שמתה כהן: (מ) ודף כח: (נ) ככר. ז"ק. (ס) הלאוהו למשה מנורה ועשה כנגדה. ז"ק. (סא) חגיגה וכו'. (סב) ז"ק. (סג) נדבתי ו: (סד) ונמקני"י תפנין הדנוקה למנחה כו'. (ה) נשחית אשפת מע"ש וזכר מוס' חגיגה כו: (ו) ונתי' חספנות חולין שם כד"ה ואתה. (ז) חגיגה כמין. ז"ק. (ח) נתי' נפגס מליכות שאלה פסוק

תורה אור השלם

- וזה מנשה התקנה ופירש"י וזה עד זריבה עד פרוקה מוקשה הוא בפראת עשה את התקנה: כמכיר ב ד ה
- התקנה וזהו ודבולקשים וזה הוא מכלות וזהו: ודבולקשים ב ד כא
- ובל כלי משקה וזהו שלמה וזהו בכל כלי בית ישי' וזהלכנו וזהב עזר אין כסף לא נחשב בימי שלמה למנאקה: מליכים א י כא
- על הפנהה התורה ופירש"י וזהו חלפני ו: ויראנו כו ד
- ונתת אותם תמים מערכת שש התעריכת על השלחן התורה לפני ו: ויראנו כו ד
- וזהו לו הבדן קדש כי לא היה שם קדש כי אם ליום הפנים והקוברים: מלפני ו לשום קדש חם ביום הקדש:
- שמואל א כ א ד
- וראה ועשה כתבתיכם אשר אהרן קדש: שנות מה ב
- ותקנת את התשבוש במשפטו אשר הראית: שנות לו ב
- הודש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחודש הקדש:
- וזה אשר תעשו על שנת הפסח בכשים בני שנה שנים ליום הקדש: שנות כח ע

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה זה אבר וכו' ותחת עשייה וזיכה וכתב:

מוסף רש"י

שימי את. חגיגה אלה הוא שימי חסם גדול ומקשה לי דבר זה, ויש אומרים גם לא היה זוקף עיני אלא כוכבן כל שעה משה נעשית וזהו: (וזהו) ככמה דומתין אשפתן דמזלר ליה דר הכי שימי את ויכלא בעיני משה דבר כיה היה וקלמך ליה הכי משה חגיגותיה כלומר אתה ידע להשיגו, ואני שמעתי

שנת לציטת היה כי ברב שלה היה זוקף עיניו ולמעלה הלך לא היה מכירו וליה נראה לו שהיה לא מצינו שאמר כי כך נשום אדם אלא ליה אמר כי בזהם מקומות כלן ומנחות (דף קד) ועד שמעתי משה דמקו הי' והיוס היה לה' (תפנית ט) רחמנא לשונא מניסופיה דבר שימי ולא היה דאמס דר שימי דר אשי' היה דחיק ליה לבר פסא (וזה כו). השלחן הטהור: שאמרתי שיהא טבור מכלל שהוא כמכלל שהוא טמא. ואל שני נחת שאין מנצחין (ט) עשייה נחת שאין מנצחין אותו אותו דומיא דשק (וזהו כו). סילוקן כסידוריו. שטרוקן לשנת כהלא חם כיוס מידויו חם כיוס הלקחו. שיהא חם כיוס הלכנו מעל השלחן (חגיגה שם) שהוא חם כיוס שנלקח משם. והא' קהל נחת הפנים כתיב כספר שמואל (יוחא כא).

המני סרי דקנים. דכתיב(שלשה גביעים משוקדים בקנה האחד כפסוריה.

(ס)דמנורה גופה תרי: ושוי דקנים. דיש בכל קנה וקנה כפתור (א) דכתיב שלשה גביעים משוקדים בקנה האחד כפתור ופרח הרי מ' וכפתור תחת שני קנים וכן לשנים האחרונים ו' כדאמרן לעיל ושני קנים

יואלין ממנה הא חד סר: [וששה

דקנים. בכל קנה כפתור ופרח

דכתיב(בקנה האחד כפתור ופרח:

עד פרח. ריבה לך הכמוז חד

פרח: אבן יא גדולה כו'. ואם אינה

גדולה אלא ט' טפחים למה לי אבן

תחת הכהן: (ב) **שימי את.** אתה הוא

המקשה לי בחגיגה: **משפט קנים**

ולמעלה. היטה ט' ומן הארץ ועד

לקנים ט' כדמפרש לעיל(**הוא מיכלא**

וזכ. (ג) ופסוק הוא: **וזכ סגור.**

שעשה שמוכרין אותו נסגרות כל

החיות שמוכרין יד' את הוזהב (יומא

מה). **והכתי' אין כסף נחשב.** אלמלא עשיר

הוא ואת אמרת (א) כליתו: **ומי חסר**

כולי האי. קדאמרת אלף (א) הככר(

הכניסו אלף פעמים לכור עד שיעמוד

על ככר אלמלא בכל פעם חסר ככר:

(א) **קורדיקני.** שם מטבע: **כיון דקאי.**

שנשרף יפה צימי שלמה קאי לפיכך

לא חסר עכשיו אלא דינר: **ממקום**

טפרס. מן השמים (ס)הראו למשה

(א) **לנגד המנורה:** **מכלל שהוא טמא.**

כלומר מקבל טומאה: **בשלמא הסס.**

גבי שולחן אלטערין לאשמעינן

דמקבל טומאה משום פירייה דרש

לקי: נחת. שאינו מטלטל. כלי עץ

העשוי לנחת אינו מקבל טומאה דכתיב

גבי שרזים מכל כלי עץ או עור או

שק (ויקרא ה) מה שק מיעטלטל מלא

וריקס (ב) (ט) **שמונציון אותו.** הלכך

מיעטלטל מלא וריקס הוא: **חוס כיוס**

בלקחו. משמע כשמוסלקים היה חוס:

כחצינים. אחרון ושולחן ומנורה

כתיב וכתיב אשר אתה מראה צבר

אלמלא הראוהו: **הכי נמי.** דמשך

של אש ירד מן השמים בחגיגה: **הכא**

כתיב כמשפטו. משמע הלכותיו

נאמרו לו: **הסס כתיב כחצינים.**

משמע דהראוהו (ב) כמותם: **חגור**

כמין פסיקא. אזור באן כרוך אומנים

שזורים לעשות מאלפה נאה חוגרין

עמנן שלא יהו נגררין בצגדיהם:

רשף חדש. בשעת מולד לזנה אינה

רואית כי אם מעט ואינה יוכרת

כדאמרין בראש השנה (דף כד).

כזה ראיסת אם כזה ראיסת:

שרזים. לא היה מכיר אחיה טמא

ואיזה טהור: **הלכות שמיטה.** לא

היה צמין מהיכן היא מוגרמת:

וזה אשר טעשה על המזבח.

(ה) ועשייה תחילת וזיכה (ס) [היא]

וכתיב וזה אלמלא הראהו בלצבע:

פשיטא. דאות אחת מעכבת דכתיב

וכתבתם(כתיבה תמה (שנת ק:).

קונו של יוד. רגל ימיני של יוד:

הא נמי פשיטא. (ב) הא לא נעשית

האות: **שאין גויל מוקף לה.**

שמודבקת בלאת אחרת והיינו

דקמני כתב אתה מעכבן כלומר

הלכות משפטן אות אחת(ס) מעכבו

למזוזה ותפילין: **טובו של ה'.** רגל

הקומץ רבה פרק שלישי מנחות

כ.ט.

אבן היתה לפני המנורה. משנה היא במסכת תמיד (פ"ג מ"ט).

מ"ר: **סילוקן בסידורו.** ולמ"ד אין (ב) תנור מקדש (לקמן)

דף (ה:)^א לא היה חס בשעת סידורו אלא כלומר כך. מ"ר:

הכא כתיב במשפטו והתם כתיב כתבניתם. ואם תאמר גבי משכן

נמי כתיב ככל אשר אני מראה

אומך את חגיגת המשכן ואת חגיגת

כל כליו וי"ל דהכא לא כתיב צבר

והתם כתיב צבר דמשמע שמן השמים

ירדו למשה על ההר. מ"ר:

שלשה דברים היו קשין לו

במשכה כו'. ואם תאמר

וליתשוב נמי היא דאלו טריפות (חולין

דף מב). דלמר ואת המים אשר

תאכלו מלמד שחפס הקדש כל מין

ומין והלאה לו למשה ואמר לו ואת

אכול וחת לא תאכל (ט) ויש לומר דלא

חשיב אלא הך דכתיב זה ויש למומה

דלא חשיב מחלית השקל דכתיב זה

יתנו ולאמרין (ט) (שקלים דף ג וי"ר) כמין

מטבע של אש הראשו למשה ויש

לומר דלא שיך התם נמקשה אלא

משום דלא היה דיע בי' צדום ענין

חם לא היה מלכוה. מ"ר:

קוצו של יו"ה. פירש בקונטרס

רגל ימיני וקשה (ה) דהא

פשיטא דאין זה אות (ב) ומפרש ר"מ

דהוא ראשו כפוף כדאמרין בסמוך

מפני מה כפוף ראשו ואם תאמר

דאמרין בזהגדת חלק (פסדקין דף ה:)

ועד יתבסס דהיינו יו"ד שחם

השלך נער אבן צקיר ועשה רושם

עשה יו"ד ויש לומר דכעין יו"ד

קאמר ולא יו"ד ממש:

וזל

במקום מהרה אלא מעתה^א על השלחן המהור שירדו מעשיו ממקום מהור

אלא מהור מכלל שהוא טמא הכא נמי מהורה מכלל שהוא טמאה בשלמא

התם כדריש לקיש דאמר ריש לקיש מאי דכתיב על^ב השולחן המהור מכלל

שהוא טמא כלי עץ העשוי לנחת הוא וכל כלי עץ העשוי לנחת אינו מקבל

טומאה אלא מלמד^ג שמונציון אותו^ד לעולי גרגלים ומראים להם לחם הפנים

ואומר להם ראו חיבתכם לפני המקום מאי חיבתכם כדריב"ל^ה ד"א ר' יהושע

בן לוי גם גדול נעשה בלחם הפנים סילוקו כסידורו שנאמר^ו לשום לחם חם

ביום הלקחו אלא הכא מהורה מכלל שהוא טמאה פשיטא כלי מחכות ניהור

וכלי מחכות^ז מקבלין טומאה אלא שירדו מעשיה ממקום מהרה תניא רבי

יוסי ברבי יהודה אומר ארון של אש ושלחן של אש ומנורה של אש ירדו

מן השמים וראה משה ועשה כמותם שנאמר^ח וראה ועשה כתבניתם אשר

אתה מראה בהר אלא מעתה^ט והקמת את המושכן במשפטו אשר הראית

בהר הכי נמי הכא כתיב כמשפטו התם כתיב כתבניתם א"ר חייא בר אבא

אמר ר' יוחנן גבריאל חגור כמין פסיקא היה והראה לו למשה מעשה מנורה

דכתיב וזה מעשה המנורה תנא דבי רבי ישמעאל שלשה דברים היו קשין לו

למשה עד שהראה לו הקב"ה באצבעו ואלו הן מנורה וראש חדש ושרצים

מנורה דכתיב^י וזה מעשה המנורה ראש חדש דכתיב^י החודש הזה לכם

ראש חדשים שרצים דכתיב^{יא} וזה לכם הטמא ויש אומרים אף הלכות שחיטה

שנאמר^{יב} וזה אשר תעשה על המזבח: שתי פרשיות שבמזוזה מעכבות זו

את זו ואפילו כתב אחד מעכבן: פשיטא אמר רב^{יג} יהודה אמר רב לא

נצרכה אלא לקוצה^{יד} של יוד והא נמי פשיטא אלא לכאיודך דרב יהודה אמר

רב דאמר רב יהודה אמר רב^{טו} לכל אות שאין גויל מוקף לה מארבע רוחותיה

פסולה אמר^{טז} אשיאן בר גרבך משמיה דרב יהודה ניקב תוכו של ה" כשר

לדידי מפרשה לי מיניה דרב יהודה ניקב^{טז} תוכו של ה"י כשר יריבו אם

נשתייר בו כשיעור^{טז} אות קמנה כשר ואם לאו פסול אגרא חמור דר' אבא

איפסיקא

איפסיקא

יחזיקא

שנת לציטת היה כי ברב שלה היה זוקף עיניו ולמעלה הלך לא היה מכירו וליה נראה לו שהיה לא מצינו שאמר כי כך נשום אדם אלא ליה אמר כי בזהם מקומות כלן ומנחות (דף קד) ועד שמעתי משה דמקו הי' והיוס היה לה' (תפנית ט) רחמנא לשונא מניסופיה דבר שימי ולא היה דאמס דר שימי דר אשי' היה דחיק ליה לבר פסא (וזה כו). השלחן הטהור: שאמרתי שיהא טבור מכלל שהוא כמכלל שהוא טמא. ואל שני נחת שאין מנצחין (ט) עשייה נחת שאין מנצחין אותו אותו דומיא דשק (וזהו כו). סילוקן כסידוריו. שטרוקן לשנת כהלא חם כיוס מידויו חם כיוס הלקחו. שיהא חם כיוס הלכנו מעל השלחן (חגיגה שם) שהוא חם כיוס שנלקח משם. והא' קהל נחת הפנים כתיב כספר שמואל (יוחא כא).